

Materiale er kritisk blevet behandlet med stor Omhu af Dr. Eryde. Han tager nogle Forbehold med Hensyn til den fulde Korrekthed af det Resultat, hvortil han er kommen, idet dette Materiale ikke er udtømmende; men udtaler dog, at han er overbevist om, at der med Hensyn til de væsentlige Punkter ingen Feiltagelser ere indtrufne, og at det i hvert Fald er fuldkommen tilstrækkeligt til at godtgjøre Nødvendigheden og Nødsnødvendigheden af et Asyl som det, Lovforslaget tilsigter at skaffe tilveie. Dette Antal af ialt 570 Individer har han inddelt i 6 Grupper, af hvilke den 6te har 2 Underafdelinger. De første 4, der omfatte ialt 50 Individer, kunne ifølge deres forskellige Tilstande dels henføres til Rystehospitalet, Blindeinstituttet, Døvstummeinstituttet og Kellers Døvstummeanstalt, dels overgives til det Selvfab, der antager sig vansøte og lemlestede Børn. Den femte Afdeling omfatter saadanne Individer, der lide af Hjerter- og Nygmarskildelser, oftest i Forbindelse med Lamheder; de findes i et Antal af 37 og skulle efter Dr. Erydes Mening henføres til det Asyl, som der her er Tale om. Den 6te Gruppens 1ste Hovedafdeling bestaar i et Antal af 165 af saadanne Individer, som lide af rene og begrænsede mentale Abnormiteter, eller af rene, men udbredte mentale Abnormiteter, altsaa svagindede eller sløvindede Børn, Individer, som kunne henføres dels til Kellers Anstalt, dels til Anstalten paa St. Bakkehus. Endelig er der den 6te Gruppens 2den Hovedafdeling, som bestaar af Individer med mentale Abnormiteter, som ere komplicerede med Stemningsforandringer, med Krampes, med Lamheder, med svækket Syn og med svækket Hørelse eller med begge Dele, samt endelig med dyrriff Tilstand; deres Antal er 318, og det er dem, der væsentlig skulle afgive Befolkningen for det paatænkte Asyl. Dr. Eryde udtaler om den sidste Afdeling, at deri indeholdes de ulykkeligste og mest ufattede Børn. Han siger fremdeles, at det er et Antal af over 350 Individer, hvis aandelige og legemlige Tilstand er saa elendig, at enhver af de bestaaende Undervisnings- og Opdragelsesanstalter, Stiftelser og Hospitalet ifølge sit Formaal og sine Statutter maa afvise dem. Jeg skal her bemærke, at naar Kommissionen, som under 20de Juli 1876 har afgivet sin Betænkning til Ministeriet, og som med saamegen Sægtindsigt og Varme har omfattet sin Opgaave, som en af de Foranstaltninger, den foreslaar, nævner Oprettelsen af et Asyl for et Antal af kun 100 Mandssvage, saa siger den nævnte Kommission i sin Betænkning derom Side 12: „Medens der utvivlsomt er Trang til en mere omfattende Hjælp end den, der for Tiden ydes, saa behøver Hjælpen langtfra at udstrækkes til eller beregnes paa det hele Antal aandsvage Individer, der nævnes i de til Ministeriet indkomne Indberetninger. Bortset fra, at endel af disse ere over eller under Undervisningsalderen, og at Andre

fler ikke ønskes bortsendte fra Hjemmet, saa vil en nærmere Undersøgelse sikkert vise, at en ikke ringe Del kan forblive i deres Hjem, ikke blot uden Fare og Ulempe for dem selv og Omgivelserne, men ogsaa med Udsigt til der at forpleies og sysselsættes paa en passende Maade“. Endvidere fremgaar det af Dr. Erydes Udtalelse, at de her nævnte Individer saagodtsom alle tilhøre Almuesfolk i smaa eller fattige Omstændigheder. De, der have haft Leilighed til paa nært Hold at iagttage, hvilken tung Byrde en saadan Ulykkelig Tilstedeværelse i en Familie er, hvor hennende den virker paa al aandelig og legemlig Gjærning, og hvor lamnende paa ethvert vaagnende Saab om Sættelse i denne Tilstand, fordi Sættelsen jo først indtræder med Livets Ophør, vil ogsaa vide, hvorledes det maa virke paa et saadant Hjem, for hvilket hver enkelt Dag er optagen af Anstregelse og Belymring for det daglige Brød; det tør forudsættes, at Grunden til, at det største Flertal af det i og for sig store Procenttal af det nævnte Antal Familier, hvor disse ulykkelige Individer ere, henføres under Fattigforjærgelse, maa tilskrives netop Virkningen af disse tunge Byrder. Overfor disse faktiske Forhold, som jo tale for sig selv, har Flertallet i Udvalget, som sagt, ikke fundet det forsvareligt og rigtigt, at Tilveiebringelsen af et Asyl betinges af Forhold, som man ikke kan udøve nogen virksom Indflydelse paa. Vi have ment, at den høitærede Minister fortjente Tak, fordi Lovforslaget er fremkommet, og vi tillade os at anbefale det til det høie Things Velvilje, saameget mere som de Krav, der i finantiel Henseende stilles for Opfyldelsen af, hvad Lovforslaget tilsigter, ere meget moderate, og Foranstaltningen tænkes værksat ved Hjælp af en Mand, som ganske vist er personlig ubekendt for alle Udvalgets Medlemmer, men hvis nidjære Virksomhed i den abnorme Skoles Tjeneste er den store Anmenhed velbekendt, og om hvis Virksomhed der har foreligget Udvalget varme Udtalelser fra Mand, som have været kaldebe til at udtale sig om hans Virksomhed. Lovforslaget er dertil et Led af de Foranstaltninger, som den oftnævnte Kommission har foreslaaet Regjeringen, og efter vor Opfattelse vil der ved Sværfsættelsen af denne Foranstaltning, uden at de øvrige foreslaaede Foranstaltninger samtidig træde i Kraft, Intet være foregrebet og intet Forstyrrende bringes ind i den Ordning, som Regjeringen maatte ville træffe ved en saadan eventuel Overtagelse af hele Mandssvagevesenet, forsaavidt som Overtagelsen skete paa det Grundlag, som Kommissionen forøvrigt har tilraadet. Det har været under Overveielse i Udvalget, at man muligvis kunde være gaaet noget videre og have stillet Forslag om en større Bevilling end den, som Lovforslaget forlanger, men overfor den i det Hele taget noget hjælige Modtagelse, som Lovforslaget fik ved 1ste Behandling, og overfor Mindretallets Stilling i